

έπι ένα χρόνο. Παρ' όλη την όργη του, ó αυτοκράτορας, βλέποντας την σταθερότητα του Πατριάρχου, αναγκάστηκε να ύποκυνη.

Σέ λίγο και μ' άλλη δυσκολία παρουσιάστηκε. Έπληξαν και απεκάλησαν στον Πολύεστο ότι ó Νικηφόρος ήταν ανάδοχος ενός από τα παιδιά της Θεοφανώς. Σύμφωνα δέ με τους νόμους της ανατολικής Έκκλησίας, ή συγγένεια αυτή ήταν μιά άσπρη απαγορευσις γιά τό γάμο που είχε γίνει ήδη. Τότε ó Πατριάρχης, καθαρά, άπροκαίλιστα, προσκάλεσε τό Φοκά να ελέξη μεταξύ του διαζυγίου του με τή Θεοφανώ και τής απαγορευσιώς του από τήν Έκκλησία.

Γιά ένα άνθρωπο ενάρετο και θεοσεβή σαν τόν αυτοκράτορα, μιά τέτοια άπειλή εκ μέρους του ανωτάτου άρχηγού τής Έκκλησίας ήταν πράγμα έξαιρετικά σοβαρό. Μά ό έρωσ ένιχσε στην περίστασι αυτή και ó Νικηφόρος άνήχησε να χωρίση τή Θεοφανώ, μη διστάζοντας να προκάλεση έτσι μιά τρομερή ρήξι μεταξύ Κράτους και Έκκλησίας. Όσοσο στό τέλος τά πράγματα διευθετήθηκαν έντελώς άπιστοσύνη, γιαι ένας έρωσις πήγε και ώρξιστηκε στον Πατριάρχη, ότι ó Βάρδα, ό πατέρας του αυτοκράτορος, ήταν ανάδοχος του διαδόχου και όχι ó Νικηφόρος ό ίδιος...

Ό Πολύεστος έδλεπε καθαρά πως αυτό ήταν ένα ψέμμα, μά επειδή όλοι τόν είχαν έγκραταίει, και αυτός άκόμη ό κλήρος του, άπέκρινε μπρός στην άνάγκη και προστούηθηκε ότι πίστεψε αυτό που του είπαν. Μέσ' στην άπόγνωσι του μάλιστα, δέν άξίωσε να ύποστη ό αυτοκράτορας τήν ποιητή που του είχε επβάλει γιά τό δεύτερο γάμο του.

Έτσι ό Νικηφόρος μπορούσε τώρα ν' άφοσιωθεί άπερίσπαστα στη γενναία του.

Μεθονόμος από τήν αγνωβολία όμορφιά τής, έκανε γι' αυτήν ό,τι κι' άν του ήχόσε... Ό οίκονόμος αυτός άνθρωπος, ό αίσθητός, ό σοβαρός, γέμισε τήν αυτοκράτειρα με τά πλουσιότερα όπλα... Τής προσέφερε τουλάχιστον άμύθητες πολυτελείας και υπέροχων κοσμημάτων. Τήν περιέβαλε με πολιτέλεια έντελως παραμφάνεια... Τής είχε χωρίσει άπέναντα πλούσια κτήματα χωρίς όλόκληρες μάλλον—και άνεμερνεα παλάτια... Τίποτε δέν ήταν πολύ άκριβό γι' αυτόν, άμα έπόκειτο να τό χωρίση στή Θεοφανώ...

Δέν μπορούσε προπάντων να κάνει στιγμή χωρίς αυτήν. Γι' αυτό, όταν στά 964 έφυγε γιά να συναντήσει τά στρατεύματά του, έπαιξε και τή Θεοφανώ μαζί του στο στρατόπεδο. Γιά πρώτη φορά τότε, κατά τή διάρκεια τής μαζούσ στρατοπειής του σταδιοδρομίας, αναγκάστηκε να διαχωρή έξωφρα τήν έκαστρατεία που είχε ώρξισει, γιά να έναγαρησί κοντά τής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνείχεια.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

—Καράβι μου περήφανο, που σαν τον κύκνο σβίχει με τό πανιά σου τά λεικά τό κίμα τ' άπαλό τής χώρας μου τής όμορφης, γιά πάνε ν' άρμενίξει και όσοε μου μιά απάντησι και σφες στο καλό.
—Έγώ ήμουν ή βασίλισσα τής θάλασσας μιά μέρα κι' άγάτιστα τόν πιο τρανό του κόσμου βασιλιά, εκείνον που έκρινεφεν όλης τής γής τή σφαίρα με Μασεδόνες κι' Έλληνες στή χρόνια τά παλιά.
—Όσα καράβια έρώτησα μοιζάν στη Βαβυλώνα με τ' αλόγο του πέθανε τ' άθανάτο μαζί, κι' άτ' τό πολν τό κλάμμα μου έγήγηρα Γοργόνα... Καράβι, πέσ μου, πέθανε ό 'Αλέξανδρος ή ζή;
—Βασίλισσα τής θάλασσας, ποιος είνε αυτό τό ψέμμα; Πώς ήμπορούσε του Διός ή άθάνατη γεννά ποινε στις φλέβες του γλαυκόν ίχθυά άντίς γιά άμια, νύσθη τό θάνατο σε μιά του κόσμου έδώ γονιά; Και ζή και βασίλευει αυτός εκεί ψηλά στον 'Αση και μ' άστρατές θά τόν ιδής, βροντές και κεραυνούς άπάνω στο Βουκεφάλο μιά μέρα καβάλλωρη ν' άφήση γιά τή σκάλα του τή γή, τόν ούρανό!... Άλεί τό καράβι και περνά γοργόφτερο, κι' εκείνη τό συνιδείνει όλόκληρη τριγύρω σαν ντελαφία.

Γ. ΣΤΡΑΤΗΝΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΡΑΞΕ, ΔΟΥΜΡ, (τίσος)

Προτιμάτε να κάνετε έλεημοσύνη στα κρυφά. Έτσι και τήν αμαρτία άποφεύγετε, και τήν κατάχρησι προλαμβάνετε.

—'Η μελαγχρονές ά πα τόν, ή ξανθές προδόνουν.
—Καθίρον είνε εκείνο που... άπατοίμε συνήθως άπό τούς άλλους.



ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό Λευδοβίκος 14ος κι' ό πρεσβευτής τής Σουηδίας. Πιστός άκλουθεός. Πώς θά τής εομείδαζε. Οι δύο γιατροί και ό άσθενής τους. 'Η νουηρία του παπά. Πότε με τό Μωάμεθ, πότε με τήν Παναγία. Βερνέ και Βολταίρες κ.τ.λ.

Ό βασιλεύς τής Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος άγαπούσε πάρα πολν τόν πρεσβευτή τής Σουηδίας ντέ Σπάρ, στον όποιο φερνάνον πάντα με μεγάλη οικειότητα.

—Κύριε ντέ Σπάρ, του είπε μιά μέρα, λυπημιά πολν που δέν άνήνομε στην ίδια θρησκεία. Όταν πεθάνω και πάω στον Παράδεισο, θά στενοχωρηθώ που δέν θάρθετε κι' σεΐς εκεί...

—Συγγνώμη, Μεγαλειότητα, του απάντησε ό έξυπνος πρεσβευτής, ό βασιλεύς μου μοι έδωσε διαταγή να σας άκολουθώ παντού...

Μιά μέρα άναφέραν στο δούκα Ντεροσελό ότι δύο κυρίες τής Αόλης είχαν φιλονικίσει κι' είχαν βροστεί.

—Μήπως είτε ή μιά τήν άλλη άσχημη; ώήτησε ό δούξ.

—Όχι.

—Όχι;

—Όυτε.

—Τότε σας ύπόσχομαι να τις σηκώσω έγω, σήμερα κιάλας...

Ό διάσημος ιατρός Βουγιώ, ένας από τούς καλύτερους έπιστημονας του παλαιού Παρισιοί, έδέχτηκε κάποτε τήν έπίσκεψη ενός έλλεινού και κοιηέλαχ γέγου, ό όποιος έπληγε να τόν ζεξτάση, γιαι, καθώς ισχυριζόταν, ήταν άρρωστος.

Ό γιατρός του άπέτεινε μερικés ερωτήσεις, τόν άρωσάτορε, τόν έστηνοσάτορε, τόν εφραμιοίτερο, τόν έγγυσιε από δώ, τόν έγγυσιε από κει, άλλα τό κάου. 'Η άσθένεια ήταν τόσο ύπουλη, ώστε κατέστη άδύνατη ή διάγνωσι τής.

Ό Βουγιώ βρέθηκε σε μεγάλη άμνηναι. γιαι γιά πρώτη φορά του παρουσιάζον τέτοια περίστασι.

Άφού έσπυλοίστηκε κάμποσο, γιά μιά στιγμή έβγαλε άτ' τήν τσέπη του είκοσι φράγκα και δινοντάς τα στον άρρωστο, του είπε με ένα πενητό χοιόγελο:

—Φίλε μου, δέν μπορώ δυστυχώς να σε γιαιτρώω. Πάρε όμως αυτά τά χοιμάτια και πήγαινε άφω στο σπίτι του αναδέλιου μου Μοννρέ (ένοσ έπισης διάσημο ιατρός τής εποχής) γιά να τόν βάλεις κι' αυτόν σε μελέαδες...

—Μιά κι' εκείνος μοιθούσε χτες άλλα τόσα γιά νιάθοσ σε σάς, απάντησε άμειλέστατα ό... κατά παραγγελίαν άσθενής.

Σέ κάποιο έρημονήσι, μεταξύ Μελίτης και Τίναδος, ύπήρχε κατά τόν περασμένο αιώνα μιά παλιά έκκλησία, στην όποια έμενε διακόως κάποιος καλόγερος όνόματι Κλήμης. Ό καλόγερος αυτός είχε διαφύσει τό ναό σε δύο μέρη. Έκ τόν όσώον τό μόν ένα τό άριέρονο στην Παναγία, τό δέ άλλο... στο Μωάμεθ.

Μόλις λιπών ό πενητός έρημότης έδλεπε από μακριά κανένα πλοιο χριστιανικό, που κατεπιθιόταν προς τά εκεί, άναθε τό καντήλι τής Παναγίας. Όταν αντίθιτως έφανόταν κανένα καράβι Τουρκικό, τότε τό έσβινε κι' άναθε τό καντήλι του Προφήτου. Όταν τόν ερωτήσαν κάποτε γιαι τό κάνει αυτό, απάντησε ως έξης:

—Έτσι και τή ζωή μου προστατεύω από τό φανατισμό τόν Μωαμεθανών και έξ άλλων φροντίζω και γιά τή σωτηρία τής ψυχής μου. Γιατί μετά τό θάνατό μου άν με ξεχάση ή Παναγία και δέν με βάλη στον Παράδεισο, θά με θυμηθή ασφαλώς ό Προφήτης!...

Ό περιήγημος ζωγράφος Βερνέ έπληγε μιά μέρα να έπισκεφθή τό Βολταίρο. Ό φιλοσοφός, μόλις τόν είδε, φώναζε ένθουσιασμένος:

—Α! κύριε Βερνέ! Έχετε λαμπρότητα χοιμάτια και βαδίζετε άσφαλώς προς τήν άθανασία!

—Τά χοιμάτιά μου δέν μποροιν ποτέ να συγκριθούν με τή μελάνη σας, άποζηθήκα μετρούφερα ό ζωγράφος.

Κατά τά μέσα του 19ου αιώνος, ό άδβας Ντεβουαζενώ άνεβίβασε σε κάποιο μεγάλο Παρισινό θέατρο μιά μικρή κομωδία του. Τό άποτέλεσμα ήταν ότι ό έργο επροξένησε τή χειρότερη έντύπωση στους άρρωστές. Όταν δε παρετήσαν άργότερα στο συγγραφέα πως είχε τοιμήσει να παρουσιάση στο κοινό ένα τέτοιο άνοούσι κατασκευασμα, ό πνευματόδης άδβας άποζήτησε:

—Τόν τελευταίο καιρό πλήττω τρομερά μέσα στο Παρίσι και γι' αυτό άτοφράσιω κι' έγω να τό εκδικηθώ μιά και καλή!...